

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/66/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719200938
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3719200938.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu M. Z., nar. X.X.XXXX, bytom M. č.XXX, právne zastúpený JUDr. Annou Kubovičovou, advokátkou so sídlom Považská Bystrica, Tatranská 300/8, proti žalovanému K. Pastvovi, nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XXX, právne zastúpený JUDr. Zuzanou Tomášovou, advokátkou so sídlom Považská Bystrica, Železničná 90/12, o vydanie hnutelých vecí, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7C/14/2019-52 zo dňa 8. apríla 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil; výrokom II. stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal; výrokom III. nariadil vrátenie kráteného súdneho poplatku žalobcovi M. Z., nar. X.X.XXXX, bytom M. č.XXX, prostredníctvom právnej zástupkyne JUDr. Anny Kubovičovej, AK so sídlom Považská Bystrica, Tatranská 300/8, a to vo výške 821,70 eur; výrokom IV. rozhodol, že súdny poplatok bude vrátený po právoplatnosti tohto uznesenia prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. - prevádzkovateľ systému, so sídlom Banská Bystrica, Partizánska cesta 9, IČO: 36 631 124. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na § 163 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP, § 11 ods. 3 prvá veta, § 11 ods. 4, 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa svojou žalobou doručenu súdu dňa 28.03.2019 domáhal vydania hnutelých vecí od žalovaného. Uznesením č.k. 7C/14/2019-48 zo dňa 10.09.2019, právoplatným dňa 23.09.2019, súd konanie prerušil podľa ust. § 163 ods. 1 CSP, nakoľko strany zhodne navrhli odročenie pojednávania za účelom uzatvorenia mimosúdnej dohody. Uznesenie o prerušení konania vydané podľa ust. § 163 ods. 1 CSP nadobudlo právoplatnosť dňa 23.09.2019. Ktorákoľvek zo strán sporu tak mohla podať návrh na pokračovanie v konaní najneskôr do 23.03.2020. Nakoľko takýto návrh doposiaľ súdu doručený nebol, možno ku dňu vydania tohto uznesenia konštatovať, že šesťmesačná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní uplynula márne. Z tohto dôvodu, súd postupujúc podľa ust. § 163 ods. 2 CSP rozhodol o zastavení konania. Keďže rozhodnutie o zastavení konania je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, súd postupujúc podľa § 262 ods. 1 CSP, súčasne so zastavením rozhodol o trovách zastaveného konania. V prípade zastavenia konania je na rozhodnutie o trovách potrebné aplikovať ust. § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. V danom spore, podľa názoru súdu, zastavenie konania procesne zavinili obe strany, keď žiadna z nich nepodalala návrh na pokračovanie v konaní. Z tohto dôvodu tak súd nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej z nich. Nakoľko žalobca za podanú žalobu zaplatil súdny poplatok v sume 830,- eur a podľa ust. § 11 ods. 3 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, odvolania, žaloby na obnovu konania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, súd zároveň rozhodol o vrátení tohto poplatku v sume 821,70

eur, potom čo zaplatený súdny poplatok podľa § 11 ods. 4 uvedeného zákona krátil o 1%, t.j. o sumu 8,30 eur. O určení orgánu, ktorý má krátený súdny poplatok vrátiť súd rozhodol podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

2. Proti tomuto uzneseniu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žalovaný.

3. Žalobca podal odvolanie proti výroku II., v ktorom uviedol, že už pred podaním žaloby, ako aj v rámci súdneho konania žiadal žalovaného o vydanie vecí. Výzva bola bezpredmetná, hoci žalovaný najskôr prisľúbil vydanie vecí. Po podaní žaloby žalovaný a jeho právna zástupkyňa súhlasili s prerušením konania s tým, že počas tejto lehoty dôjde k uzavretiu mimosúdnej dohody. Viac krát žiadal právnu zástupkyňu žalovaného, keďže si žalovaný vynútil účasť svojej právnej zástupkyne pri odovzdávaní vecí, aby sa odovzdanie na mieste samom uskutočnilo. Žalobca si na tento účel bral dovolenku, zabezpečil vozidlo a pod. Svedčia o tom aj maily právnej zástupkyne žalobcu zo dňa 10. 12. 2019 a 21.2.2020. Viackrát bol aj dohodnutý termín konkrétneho odovzdania vecí, však tento sa z rôznych príčin rušil na strane žalovaného /naposledy z dôvodu ochorenia právnej zástupkyne a pod./ Konečný dátum prevzatia bol ustálený na deň 28.4.2020, kedy si žalobca mohol odviezť časť svojich vecí a zvyšok 29.4.2020. Teda odpadol predmet sporu a konanie je zastavené dôvodne. Už aj s poukazom na tú skutočnosť, že ani jedna zo strán nenavrhol pokračovanie v konaní, čo súd v napadnutom rozhodnutí konštatuje. Z procesného hľadiska je meritórne rozhodnutie správne. Z toho dôvodu, že návrh na začatie súdneho konania bol zo strany žalobcu podaný dôvodne, tento si uplatňuje trovy konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. K vydaniu vecí medzi účastníkmi došlo s konečnou platnosťou až 29.4.2020. Nehovoriac o tom, že bol to práve žalovaný, ktorý od žalobcu požadoval náhradu trov za konanie a vlastne podmieňoval vydanie vecí úhradou týchto trov. Konanie sám spôsobil, veci nedôvodne zadržoval a v konečnom dôsledku tieto pod ťarchou súdneho konania vydal. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal, aby bol žalovaný zaviazaný k náhrade trov konania a právneho zastúpenia žalobcovi v rozsahu 100%.

4. Žalovaný podal odvolanie proti výrokom I. a II., v ktorom uviedol, že žalobca podal žalobu proti žalovanému o vydanie hnutelných vecí, alternatívne o zaplatenie sumy 13.841,50 eur. Súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k podanej žalobe a žalovaný dňa 10.6.2019 podal vyjadrenie, ktorým namietal pasívnu legitimitáciu a to s poukazom, že hnutelné veci, ktoré žiadal žalobca vydať, alebo zaplatiť, nezadržuje žalovaný a ani žiadnym spôsobom nimi nedisponuje, ale časť vecí si žalobca odviezol a časť vecí sa nachádza v rodinnom dome, ktorý je dedičstvom manželky žalovaného Jarmily Pastvovej a jej výlučným vlastníctvom. Táto nehnuteľnosť nie je nehnuteľnosťou, kde býva žalovaný s manželkou, ale ide o nehnuteľnosť, ktorá sa nachádza vo vzdialenosti cca 150m od rodinného domu Stanislava Pastvu a jeho manželky. Súd následne doručil právnej zástupkyňi repliku žalobcu a vyzval žalovaného na vyjadrenie k predmetnej replike. Žalovaný rešpektoval výzvu súdu a 18.7.2019 podal vyjadrenie k replike, ktoré je takmer dôvodmi totožné s predchádzajúcim vyjadrením. Následne súd vytyčil pojednávanie a nakoľko predmetná žaloba spôsobovala žalovanému veľký stres a zdravotné problémy, na pojednávaní dňa 10.9.2019, pred jeho otvorením sa obe strany predbežne dohodli, že žalobca požiada manželku žalovaného o prístup do domu a prevzatie hnutelných vecí, ktoré tam zostali a mimochodom, ktoré v časti boli nezrozumiteľne uvedené v žalobe, teda nebolo možné z podanej žaloby identifikovať o aké hnutelné veci ide (elektrické káble, hutný materiál, spojovací materiál, tesnivá, mazacie oleje, odmasťovače, autofarby+gity a pod.) a pokúsia sa konanie mimosúdne vyriešiť. Súd následne 23.9.2019 doručil uznesenie o prerušení konania. Lehota na pokračovanie v konaní plynula do 23.3.2020. V čase prerušenia konania nedošlo k vyriešeniu vecí medzi žalobcom a žalovaným, taktiež medzičasom nastala výnimočná situácia súvisiaca s pandémiou COVID-19 a následne v tejto súvislosti bol prijatý zákon č. 62/2020, v zmysle ktorého boli prerušené plynutia lehôt a s poukazom na tento zákon posledný deň lehoty na požiadanie o pokračovanie v konaní predstavoval 27.4.2020. Medzičasom súd doručil napadnuté uznesenie zo dňa 8.4.2020, ktoré bolo prevzaté dňa 27.4.2020. V uvedený deň s poukazom na obsah uznesenia a aj objektívny stav vecí, požiadala právna zástupkyňa o pokračovanie v konaní, návrh ktorý aj 27.4.2020 doručila súdu. V zákonnej lehote proti uzneseniu o zastavení konania podáva odvolanie proti výroku I., ktorým súd zastavil konanie, nakoľko ide o rozhodnutie predčasné, nezákonné a to s odkazom na horeuvedené dôvody. Súd rozhodol o zastavení konania v čase, kedy žalovanému plynula lehota na právo podať návrh na pokračovanie v konaní, čo sa aj dňa 27.4.2020 stalo a súd rozhodnutím poškodil na právach žalovaného a odňal mu právo vo veci konať. Zároveň podáva odvolanie aj vo veci výroku o náhrade trov konania, ktorým súd nepriznal žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania. Nestotožňuje sa s týmto názorom súdu, nakoľko trovy konania, ktoré vznikli a to prevzatie vecí, vyjadrenie k žalobe a vyjadrenie k replike, boli úkony, ktoré žalovaný realizoval na výzvu súdu,

nerespektovanie takejto výzvy má fatálne dôsledky pre žalovaného a žalovaný v rámci týchto úkonov realizoval svoje práva v postavení žalovaného, ale zásadne žalobou nedisponoval, toto dispozičné právo patrilo a patrí len žalobcovi a to aj v prípade, ak strany požiadajú o prerušenie konania. Skutočnosť, že žalovaný súhlasil s prerušením konania, nemôže byť dostatočným dôvodom na stanovisko súdu, že žalovaný zavinil procesne trovy konania a tým, že nepodal návrh na pokračovanie v konaní nemá nárok na náhradu trov konania. Domnieva sa, že pre žalovaného je v podstate zamietnutie žaloby, alebo zastavenie konania voči nemu totožným úspechom vo veci, pretože ani v jednom prípade nebol povinný vydať veci, alebo zaplatiť žalovanú sumu. Žalovaný nemal vôbec záujem viesť súdny spor a bolo by v jeho neprospech vykonať rozhodnutie vo vzťahu k žalobe a to aj za žalobcu, aby spor voči nemu pokračoval, aby sa mu zvyšovali náklady konania a v podstate takéto správanie odporuje princípu zdravého rozumu aj úspechu vo veci. Žalobca zrejme tým, že nepokračoval v konaní si uvedomil, že obrana žalovaného je dôvodná a v záujme vrátenia súdneho poplatku, čo v jeho prípade je aspoň čiastočný úspech, stratil záujem viesť konanie proti žalovanému. Tvrdí, že súd výrokom o nepriznaní náhrady trov konania porušil CSP a poškodil na právach žalovaného. Odvolaním sa domáha, aby súd II. inštancie preskúmal dôvody podaného odvolania a to aj vo vzájomných súvislostiach a zrušil uznesenie súdu I. inštancie vo výroku o zastavení konania a vec vrátil súdu na pokračovanie v konaní. Pokiaľ odvolací súd potvrdí rozhodnutie o zastavení konania, domáha sa, aby uznesenie v bode II. o nepriznaní náhrady trov konania stranám sporu, odvolací súd zrušil a rozhodol sám tak, že žalovanému prizná náhradu trov konania pred súdom I. inštancie vo výške 100%, taktiež trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v zásade sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, taktiež s poukázaním na oprávnenosť a zákonnosť žaloby. Od samého začiatku konania žalovaný popieral pasívnu legitimitáciu v spore, nakoľko poukazoval objektívne na skutočnosť, ktorá bola následne aj preukázaná, že hnutelné veci, ktoré žiadal od neho žalobca vydať, žalovaný nemal v držbe a reálne sa nachádzali hnutelné veci žalobcu v nehnuteľnosti, ktorá bola a je vo výlučnom vlastníctve jeho manželky, teda v dome, ktorý v minulosti žalobca užíval a v ňom býval a tento zdedila po neb. rodičoch manželka žalovaného. Zásadne opäť tvrdí, že žalobca žaloval žalovaného nedôvodne a tento nemal pasívnu legitimitáciu. V samotných vyjadreniach žalovaný poukazoval tiež na z časti neurčitosť žaloby, keď žalobca žiadal vydať hnutelné veci, ktoré neboli riadne špecifikované a nemohlo z podanej žaloby byť zrejmé, o aké veci sa jedná. Ide napr. bod 3. náhradné diely na automobily, bod 10. autofarby+gyty +základové farby, bod 22. spojovací materiál, bod 23. tesnivá, mazacie oleje, odmasťovače, bod 32. jazdené pneumatiky+disky, bod 54. elektrické káble, bod 56. predlžovacie káble. Časť hnutelných vecí, ktoré žalobca žiadal vydať si žalobca odviezol už pri odsťahovaní sa z domu a aj v čase, keď po súhlase manželky žalovaného si žalobca odvážal veci z predmetného domu a dvora, bolo zistené, že tieto veci sa tam nenachádzajú. Možno teda objektívne konštatovať, že žaloba voči žalobcovi bola nedôvodná v procesnom postavení, ale aj v skutočnosti, že predmetné hnutelné veci žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že existovali a boli v rodinnom dome. Skutočnosť, že žalovaný pristúpil k prerušeniu konania bola výsledkom zdravej úvahy, že žalovaný po porade s jeho manželkou, uvedomujúc si, že predmet sporu, ktorý v žalobe bol ocenený na 13.841,50 eur, môže žalobcovi do budúcnosti veľmi skomplikovať finančnú situáciu, bola veľkorysým gestom zo strany žalobcu. Následne však z rôznych dôvodov a okolností, žalobca hnutelné veci si neprevzal, nekontaktoval sa s manželkou žalovaného, čo si vysvetľoval, že žalobca nechce prijať tvrdenie, že žalovaný bol v tejto veci žalovaný nedôvodne. V konečnom dôsledku až na zásah zo strany žalovaného, resp. právna zástupkyňa žalovaného sa dohodla s manželkou žalovaného a osobne sa zúčastnila na vydaní vecí manželkou žalovaného žalobcovi, kde objektívne bolo zistené, že hnutelnosť vecí boli značne a niekoľkonásobne nadhodnotené a časť z nich sa na mieste ani nenachádzala. Až týmto krokom manželka žalovaného zasiahla do nepríjemného sporu, ktorý bol zbytočný, finančne, ale aj psychicky náročný. Zotrváva na predchádzajúcich stanoviskách, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise a v zmysle návrhu žiada, aby odvolací súd rozhodol.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu spochybňuje svoju pasívnu legitimitáciu, prečo potom nakoniec veci vydal, keď nebol pasívne legitimitovaný. Žalobca síce žiadal vydať podstatne viac vecí, ktoré nesporne v nehnuteľnosti v kat. území Dohňany zanechal a je úplne irelevantné, či nehnuteľnosť je oficiálne vedená na manželku žalovaného alebo nie, pretože nehnuteľnosti užíva a veci zadržáva žalovaný ako manžel vlastníčky. Nehovoriac o tom, že žalovaný bol viackrát k vydaniu vecí pred začatím súdneho konania vyzvaný, dokonca aj pôvodne vydanie vecí prisľúbil, trval však na tom, že tam musí byť pri tomto vydávaní prítomná jeho právna zástupkyňa, kde sa niekoľko krát posúval termín vydania, pričom žalobca si na tento účel viackrát zabezpečil voľno v práci a vozidlo na odvoz, no z dôvodov na strane právnej zástupkyne žalovaného sa toto vydanie vecí neuskutočnilo počas súdneho konania. Nakoniec k vydaniu vecí predsa došlo, odpadol predmet sporu, súd konanie však zastavil z dôvodu, že žiadna zo strán nenavrhol

pokračovanie v prerušenom konaní. Súd rozhodol tak, že konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Nezdiala názor, že žaloba bola nedôvodná. Žalobcovi skutočne nič nezostávalo, len sa domáhať súdnej ochrany, keďže žalovaný stále vydanie vecí odkladal, niečím podmieňoval, hoci si uvedomoval, že ide o veci patriace žalobcovi. Žalovaný tvrdí, že prerušenie konania bolo výsledkom zdravej úvahy žalovaného, aby neskomplikoval finančnú situáciu v budúcnosti u žalobcu. Svojím počinaním však žalovaný spôsobil trovy na jednej i druhej strane, takže žalobcu v podstate zaťažil. Z toho dôvodu vlastne aj podával žalobca odvolanie voči výroku o trovách konania. Na zbytočnosť sporu poukazyval od počiatku, je rád, že rovnaký názor zdieľa i protistrana a taktiež že žalovaný zbytočne zaťažil strany sporu aj finančne a psychicky, zvlášť, keď ide o žalobcu - otca dieťaťa, ktoré je vnučkou žalovaného, tento žil spolu so žalovaným a jeho manželkou v blízkosti, pomáhal im pri rekonštrukcii, s prácami okolo domu, rôznymi opravami a potom bol z jedného dňa na druhý vyzvaný, aby opustil domácnosť, keďže si s dcérou žalovaného nerozumeli a rozišli sa. Pri opustení spoločnej domácnosti si nemohol zobrať všetky veci, nebol mu potom umožnený vstup do domu a ani vydanie vecí. Musí konštatovať, že časť zadržaných vecí žalovaný a jeho príbuzní už predali, sám žalobca chce mať pokoj, nechce sa so žalovaným súdiť, čo viackrát proklamoval a preto uvítal zastavenie konania a žiadne iné konanie už nechce iniciovať voči žalovanému, resp. členom jeho rodiny. Chce mať pokoj, aj keď mu neboli vydané všetky veci a vznikla mu tak škoda. V ostatnom zotrváva tiež na svojich stanoviskách.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I. a II. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť ako vecne správne.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 28.03.2019 domáhal vydania hnutelných vecí od žalovaného. Uznesením č.k. 7C/14/2019-48 zo dňa 10.09.2019, právoplatným dňa 23.09.2019, súd prvej inštancie konanie prerušil podľa ust. § 163 ods. 1 CSP, nakoľko strany zhodne navrhli odročenie pojednávania za účelom uzatvorenia mimosúdnej dohody. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. podľa § 163 ods. 2 CSP zastavil konanie z dôvodu, že uznesenie o prerušení konania vydané podľa ust. § 163 ods. 1 CSP nadobudlo právoplatnosť dňa 23.09.2019 a teda ktorákoľvek zo strán sporu tak mohla podať návrh na pokračovanie v konaní najneskôr do 23.03.2020. Nakoľko takýto návrh doposiaľ súdu doručený nebol, konštatoval, že šesťmesačná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní uplynula márne. Výrokom II. rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán z dôvodu, že v danom spore, podľa názoru súdu, zastavenie konania procesne zavinili obe strany, keď žiadna z nich nepodala návrh na pokračovanie v konaní.

9. Predmetom odvolacieho konania na podklade podaného odvolania žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel v prejednávanej veci k správne záveru, keď konanie zastavil podľa § 163 ods. 2 CSP a na podklade podaného odvolania žalobcu ako aj žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie v prejednávanej správne rozhodol, keď žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

10. Podľa § 163 ods. 2 CSP ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

11. Podľa čl. I § 1 písm. a) a b) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon o mimoriadnych opatreniach“), lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

12. Podľa § 2 ods. 1 zákona o mimoriadnych opatreniach, ustanovenie § 1 písm. a) platí rovnako aj pre lehoty ustanovené zákonom alebo určené súdom na vykonanie procesného úkonu v konaní pred súdom účastníkmi konania a stranami v konaní; v trestnom konaní to platí len o lehote na podanie opravného prostriedku pre obvineného, jeho obhajcu, poškodeného a zúčastnenú osobu.

13. Podľa čl. Čl. VI, tento zákon nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia.

14. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne v danej veci podľa § 163 ods. 2 CSP konanie zastavil. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že súd prvej inštancie uznesením č.k. 7C/14/2019-48 zo dňa 10.09.2019, právoplatným dňa 23.09.2019, konanie prerušil podľa

ust. § 163 ods. 1 CSP, nakoľko strany zhodne navrhli odročenie pojednávania za účelom uzatvorenia mimosúdnej dohody. Uznesenie o prerušení konania vydané podľa ust. § 163 ods. 1 CSP nadobudlo právoplatnosť dňa 23.09.2019. Ktorákoľvek zo strán sporu tak mohla aj podľa odvolacieho súdu podať návrh na pokračovanie v konaní najneskôr do 23.03.2020. Nakoľko v tejto lehote takýto návrh súdu nebol doručený, súd prvej inštancie správne konštatoval, že šesťmesačná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní uplynula márne a správne postupom podľa ust. § 163 ods. 2 CSP rozhodol o zastavení konania. Čo sa týka námietky žalovaného, že po rozhodnutí súdu prvej inštancie o zastavení konania, požiadal dňa 27.04.2020 o pokračovanie v konaní, pričom v zmysle čl. I §1 písm. b) zákona č. 62/2020 posledný deň lehoty na požiadanie o pokračovanie v konaní predstavoval práve deň 27.4.2020, odvolací súd túto nepovažoval za opodstatnenú. Odvolací súd poukazuje na znenie § 2 ods. 1 zákona o mimoriadnych opatreniach, v zmysle ktorého § 1 písm. a) platí aj pre lehoty ustanovené zákonom alebo určené súdom na vykonanie procesného úkonu v konaní pred súdom účastníkmi konania a stranami v konaní. Z uvedeného je zrejmé, že citované ustanovenie odkazuje iba na písmeno a) paragrafu 1 predmetného zákona, a nie na písmeno b), aplikácie ktorého sa žalovaný na tento prípad dovolával. Vzhľadom k tomu, že 6 - mesačná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní v zmysle § 163 ods. 2 CSP má charakter lehoty procesnej a nie hmotnoprávnej, ako sa mylne domnieva žalovaný, je na túto lehotu potrebné v zmysle znenia § 2 ods. 1 zákona o mimoriadnych opatreniach primerane aplikovať výlučne § 1 písm. a) uvedeného právneho predpisu. V zmysle § 1 písm. a) citovaného zákona však dochádza k neplynutiu uvedených procesných lehôt až odo dňa účinnosti zákona č. 62/2020 Z.z., teda odo dňa 25.03.2020. Nakoľko však v predmetnej veci preukázateľne uplynula účastníkom procesná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní dňa 23.03.2020, teda ešte pred účinnosťou zákona č.62/2020 Z.z., návrh na pokračovanie v konaní doručený súdu po tomto období je pre súd irelevantný, nakoľko bol podaný oneskorene.

15. Súd prvej inštancie rovnako správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, keď žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania. V danom spore, aj podľa názoru odvolacieho súdu, zastavenie konania procesne zavinili obe strany, keď žiadna z nich nepodala v lehote návrh na pokračovanie v konaní.

16. V zmysle platnej právnej úpravy vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrenej v § 256 CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4375469&f=3>>; znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pojem „procesné zavinenie“, použitý v ustanovení §256 CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4375469&f=3>>, sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie však nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu (teda aj jej prejav vôle, spočívajúci napríklad v späťvzatí žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany (pozri uznesenie Ústavného súdu ČR II.ÚS 563/01 alebo I.ÚS 469/04 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=40&p=3696926&f=2>>). Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení I.ÚS 196/09 zdôraznil, že pri zastavení konania je vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Inými slovami, použitý termín „zavinenie“ nemožno interpretovať - čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre - v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania (teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzatí návrhu).

17. V prejednávanej veci je zrejmé, že okresný súd zastavil konanie potom, čo ani jedna zo strán sporu nepodala návrh na pokračovanie v konaní, a to s odkazom na §163 ods. 2 veta druhá CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4375098&f=3>>. Nepochybne tu nastala situácia, s ktorou zákon nepočíta; je však analogická konaniu, keď žalobca späťvzatím žaloby procesne zaviní zastavenie

konania, kedy by bola namieste aplikácia ustanovenia § 256 ods. 1 CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4375471&f=3>>. Právo na náhradu trov konania by vzniklo žalovanému.

18. Z chronológie úkonov žalobcu a žalovaného v súdnom spise v prejednávanej veci je možné dôjsť k jedinému záveru, a to, že dôvodom pre prerušenie konania bol návrh žalobcu a žalovaného o odročenie pojednávania za účelom uzatvorenia mimosúdnej dohody, teda obidve strany svojím rovnakým postupom v priebehu konania sa pričínili o to, že nemohlo byť vo veci rozhodnuté meritórne. Obidve strany súhlasili s prerušením konania a žiadna zo strán nepodala návrh na pokračovanie v konaní.

19. Ustanovenie §163 ods. 2 CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4375098&f=3>> upravuje, že ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany a ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví. Prerušenie konania podľa §163 CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4375096&f=3>> je osobitným prípadom obligatórneho prerušenia konania, t.j. súd je povinný konanie prerušiť, ak takúto vôľu prejavia obidve (všetky) strany sporu; osobitný charakter má z toho dôvodu, že konsenzus strán sporu o prerušení alebo odročení pojednávania je prejavom dispozície účastníkov s konaním. Dikcia tohto ustanovenia má na zreteli aktivitu všetkých účastníkov (strán) sporu (konania).

20. Krajský súd v zhode so záverom okresného súdu mal za to, že v predmetnom spore tým, že ani jedna zo strán nepodala návrh na pokračovanie v konaní po jeho prerušení, zavinili rovnakou mierou zastavenie konania. Na to, aby sa žalobca ako aj žalovaný mohli dôvodne domáhať nároku na náhradu trov konania po zastavení, nevyvinuli potrebnú procesnú aktivitu; práve procesné správanie strán sporu (žalobcu aj žalovaného) v prejednávanej veci počas konania je odrazom rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd preto námietky žalobcu a žalovaného uvádzané v odvolaní nepovažoval za opodstatnené.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní nemala úspech žiadna zo strán, nakoľko ani odvolaniu žalobcu ani žalovaného nebolo vyhovené, preto bolo rozhodnuté tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).